

Horvát Posta Szakszervezetének sportnapja – Zaton, 2024

2024.10.09.-én reggel, hűvös őszi időben indultunk a Dunántúl több pontjáról Letenyére. Itt vártuk be egymást, hogy egy kisbusszal folytassuk utunkat Horvátország felé. A legtöbben már évek óta ismerjük egymást a DPSE valamelyik rendezvényéről, elsősorban mint szervező, vagy mint résztvevő, de voltak, akik még évtizedekkel ezelőtt egy telephelyen dolgoztak, amíg az élet nem szólította őket más megyébe! Örömmel üdvözlöttük egymást a letenyei posta udvarán, ahol még kávéval is megkínáltak minket! Soha ne kezdődjön semmi sem rosszabbul!

Felpakoltuk a bőröndöket, sporttáskákat, beszálltunk, és indultunk! Még el sem helyezkedtünk igazán a buszban, már a határra is értünk, amin csak áthajtottunk, mivel az ellenőrzés már megszűnt! Aki már járt erre, az tudja, hogy egy darabig szinte semmi különbség nincs a két ország között, talán a házak kicsit másabbak. Aztán ahogy haladunk az ország szívébe, egyre változatosabb táj tárul elénk, kisebb-nagyobb hegyekkel. Út közben előkerültek a legjobb sztorik a Balaton körbetekérésről, mivel a legtöbbször ott volt, és nem maradhattak el a legújabb postai történetek sem! Egyre magasabb hegyek szegélyezték utunkat, ekkor jönnek az alagutak, amelyek átvezetnek az országot szinte kettészelő hegység alatt. Én ezt átaludtam! Korán keltem... A hegy túloldalán minden megváltozik! A borongós idő naposra vált, a szántóföldeket és erdős hegyoldalakat felváltják a köves, kopár hegyoldalak, amiken foltokban vannak csak a bokrok és kisebb növények. Festőien szép, az autópályáról elképesztő a panoráma. Aztán mikor az ember először meglátja a tengert, akkor azonnal le kell fényképezni!

A buszunk egyenesen Zaton településre vitt minket, ahol egy külön üdülő komplexum található. A Horvát Posta Szakszervezete itt rendezi már második éve a sportrendezvényeit. ...szép volt az út, de jó volt leszállni a buszról. A szobák elfoglalása után az első utunk a tengerhez vezetett, ahonnan egy kis fogadásra mentünk. A szakszervezet vezetője egy rövidebb megnyitó keretében üdvözölte a horvát erdészeket és a külföldi vendégeket, jelen esetben minket magyarokat és a macedónokat. A végén egy kis itallal vagy gyümölcslelvel koccintottunk, és átvettük a meglepetés csomagunkat. A nap zárásaképp vacsoráztunk, majd a legbátrabbak az éjszakai fürdőzés kissé fagyasztó élményét választották! Belemenni tényleg rossz volt, de utána már egész tűrhető volt!

Másnap a horvátok meglepetésprogramra vittek minket. Egy közeli, családi borászatba vittek borkóstolóra. A bejáratnál egy-egy welcome drink-el és aszalt fügével fogadtak minket. Bent megkóstolhattuk a saját készítésű olívaolajukat, kétféle bort, egy fehéret és egy vöröset. Meghallgathattuk a családot, és a gazdaság történetét. A bor mellé kaptunk egy nagy tál sajtot és sonkát. A sajt és a sonka érdekessége az volt, hogy mindegyik egyforma volt, csak különböző időségek voltak. Így még sohasem tudtam/tudtuk összehasonlítani. Sonkából volt hat hónapos és két éves, a sajtból három volt, a legidősebb szintén két éves. Nagyon érdekes volt, hogy mennyivel másabb a színe, az állaga, az íze ugyanannak a sajtnak vagy sonkának azonos elkészítés mellett, más-más korban. Páran eltűntek a dohányosok közül, akik épp akkor mentek fel a pincéből, amikor megérkezett a postás! Kihagyhatatlan volt, hogy felüljenek a motorjára! Visszatérve a pincébe, a

kiadós reggeli ellenére azért elfogyott szinte minden a tálakról. Így sajnos a szalmakosárban körbeadott, zseniális aszalt fügének és házi süteménynek már nem nagyon maradt hely. A borkóstoló után, aki akart vásárolhatott a termékekből. Délután Zadarba mentünk városnézésre. A borús időben másabb arcát mutatta a város, és a viharos tenger, de csodálatos volt így is! A kikötőben egy a kategóriájában kicsi, 10 emeletes, 228 m hosszú tengerjáró hajó horgonyzott éppen. A tengeri orgona után az óváros terére sétáltunk, és közben csodáltuk a méteres hullámokat. A Szent Anasztázia templom tornyánál ültünk le egy kávéra, de hát ugye sportegyesület vagyunk, ezért fel kell menni a toronyba! Én nem tartottam a többiekkel, mert én már voltam fent, viszont a templomban nem, pedig már régóta kíváncsi voltam rá! Kívülről olyan, akár egy olasz középkori bazilika. Nem csalódtam, belülről is érződik, hogy velencei fennhatóság alatt volt a város. Nyitott fedélszékes, háromhajós bazilika, attemplommal. Gyönyörű oszlopfőekkel, pazar mellékoltárokkal, márvány berakással, gótikus sekrestyével! Ha arra jársz, azt a 3 €-t nagyon megéri! ...Aztán én, a még régebbi, ma már használaton kívüli, Szent Donát templomba is bementem. A centrális, négykaréjos templom, a maga csupasz falaiban hordozza a még régebbi múltat. Az alapjaiban, oszlopaiban fellelhetők a helyben talált római kori kövek, oszlopok töredékei. ...A város utcáit felfedezve nagyon szépen megfigyelhetőek a különböző korok épületei, építményei, a római kortól napjainkig! Még maradhattunk volna pár órát, de nem lehetett!

Pénteken végre sportolhattunk, amiért jöttünk! Reggel megnyitó az amfiteátrumban, onnan egyenesen mentünk a versenyek helyszínére. Most nem volt olyan sok versenyszám, mint amennyi szokott lenni, mert korlátozott volt a szállás, ezáltal a résztvevők száma is. Én, személy szerint, örültem volna, ha lesz röplabda, de az elmaradt. Mi magyarok asztaliteniszben és dartsban indultunk. Sok induló volt, és a mezőny is erős volt, főleg az asztaliteniszben. Számunkra a darts alakult izgalmasra! Bella Zsuzsa az első tízben végzett, Végső Feri második lett! ...A verseny után jól esett az ebéd, és a tengerben fürdés is. ...Délután a csapatunk egy része gyalog, a másik része busszal ment át Ninbe. Én a gyalogos csapattal tartottam. Kis kiterővel útba ejtettünk egy XI. századi kápolnát, ami egy mesterséges kis dombon áll. Ez a régió, (az egykori Dalmácia) legrégebbi ilyen épülete. Folytatva az utunkat, egy mellékúton találtunk egy épp ott sütkérező kis teknőst. Kézbe vettük, lefotóztuk, majd útjára engedték. Ninbe érve, szintén az óvárost vettük célba, ami egy szigeten fekszik. A régi városfal, a kis házak, a római és a középkori emlékek, a kis templomok mind-mind káprázatosak voltak. A sziget túlsó végére érve teljes szépségében tárult elénk a tenger és a háttérben a hatalmas hegyvonulat. Itt még egy plusz sétát bevállaltunk, kimentünk a sziget mögötti dűnére. Csodálatos! Természetesen nem maradtak el a fotók, sok új profilkép itt készült! A visszaút rövidebb volt, de így is kb. 13 km-t tettünk meg. Itt is el tudtunk volna tölteni pár órát, de már lassan sötétedett. ...Aztán társasoztunk csapatépítő jelleggel, majd az esti buliba voltunk hivatalosak. Ennek a meghívásnak is nagyon szívesen tettünk eleget, nagyon szépen kitétek magukért a vendéglátóink! Ahogy az lenni szokott, csak horvát számok egymás után! A zenészek nagyon jók voltak, de reménytelen volt, hogy bármelyik dal éneklésébe bele tudunk kapcsolódni! A táncból mindegyikünk a maga tudása és tehetsége alapján kivette a részét! Összességében nagyon jó volt a hangulat!

Szombaton a tenisz mérkőzéseket tartották, ebben mi nem voltunk érdekeltek, ezért mindenki úgy töltötte a délelőttöt, ahogy akarta. Az aktívabbak folytatták a társas visszavágójával. Én inkább aludtam, és, hát ugye, ha már itt vagyunk, fürödtünk a tengerben, akármilyen hideg is! Aztán délután

eredményhirdetés volt az amfiteátrumban. Mindenkit megtapsoltunk! A Horvát Posta Szakszervezetének elnökét, a sportolókat és az erdészeket is! Feri átvette az ezüstérmét, nagyon megtapsoltuk! Csaba átvette az emlékplakettet. Őt is megtapsoltuk! ...Aztán megnéztük a naplementét, és készülődtünk az esti buliba. Ismét élő zenekar, két idősebb úrral, akik közül az egyik lejött a színpadról, és egy harmonikával járt körbe, és lehetett tőle dalokat kérni. Mivel Ő nem valószínű, hogy ismer magyar dalokat, mi pedig nem ismerünk horvát dalokat, ezért inkább kihagytuk! Nyelvi és ismereti hiányainkat tánctudásunkkal próbáltuk ellensúlyozni!

Végül eljött a vasárnap, az utolsó nap. Megreggeliztünk, megnéztük utoljára a tengert, elbúcsúztunk a horvát szervezőktől és a tolmácsunktól. Buszra szálltunk, és indultunk haza!

Összességében csodálatos napokat töltöttünk a Horvát Posta Szakszervezetének vendégségében, az idején sportnapokon! A fogadtatás, a szállás, az ételek, és mindenféle ellátás felsőfokú volt! Külön öröm számomra, és azt hiszem ezt mások nevében is mondhatom, hogy a sportversenyeken felül megint egy kis szeletet megismerhetünk az országuk gasztronómiájából, kultúrájából, történelméből, természeti és épített örökségéből is! Nagyon köszönjük! Reméljük, mielőbb vendégül láthatjuk horvát barátainkat valamelyik magyar rendezvényen!

Pálfi László